

Sygn. akt III K 482/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2015r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Małgorzata Demianiuk-Dzik

Protokolant – Monika Obarzanek

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 września 2015r.

sprawy **K. J.**

s. A. i Z. zd K.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu (...) w W. na Al. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w wart. 45 ust 1 Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że kierował pod drodze publicznej samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości: badanie 0,51mg/l, badanie II 0,52 mg/l przy czym czynu tego dokonał będąc prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

I. oskarżonego K. J. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu (...) w W. na Al. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,51mg/l, II badanie 0,52 mg/l prowadził samochód marki O. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 178a § 1 kk i art. 34 § 1 kk oraz art. 35 § 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności orzekając potrącenie 15 % wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na rzecz Fundacji (...) w W.;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 49 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia (...);

V. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz

Skarbu Państwa opłatę w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych oraz pozostałe koszty sądowe w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu (...) ok. godz. 5.25 K. J. kierował samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...). Jadąc Aleją (...) został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji W. S. i M. T.. Oskarżony został poddany badaniu trzeźwości, które wykazało w pierwszej próbie 0,51 mg/l, w drugiej 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W związku z powyższym samochód O. (...) został przekazany upoważnionej osobie, zaś K. J. zatrzymano prawo jazdy i wystawiono wezwanie do stawiennictwa w Komisariacie Policji W. W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego (k. 74), zeznań świadka W. S. (k. 5v); protokołu użycia alkosensora (k. 3-3v). Oskarżony przyznał się do kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości i złożył wyjaśnienia oraz wyraził skruchę.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, albowiem są one logiczne i znajdują uzasadnienie w pozostałych dowodach w postaci zeznań funkcjonariusza Policji W. S. - przeprowadzającej interwencję wobec oskarżonego oraz w dowodzie z dokumentu w postaci protokołu badania alkosensorem.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka W. S. – funkcjonariusza Policji, która dokonywała czynności służbowych z oskarżonym. Świadek w sposób logiczny i szczegółowy opisała przebieg interwencji wobec oskarżonego oraz okoliczności ujawnienia faktu, iż oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Zeznania świadka w pełni korelują nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego, ale przede wszystkim z wynikami badania K. J. na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Sąd, ustalając stan faktyczny posłużył się również dowodem z dokumentu w postaci protokołu użycia alkosensora, który wskazywał wynik badania obrazujący stan nietrzeźwości oskarżonego. Wiarygodność tego dokumentu nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana w toku postępowania dowodowego.

Ustaleniu prawidłowego stanu faktycznego, a w szczególności prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu służyły dowody z dokumentów w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 28 września 2005r. w sprawie VIIIK 263/05, zawiadomienia ze Starostwa Powiatowego w P. z dnia (...) o okresie wykonywania środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz informacji o wpłacie przez oskarżonego świadczenia pieniężnego orzeczonego w sprawie VIIIK 263/05.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k.

Przepis z art. 178a § 1 k.k. kryminalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości. Prowadzenie pojazdu to tyle co wprawienie go w ruch, kierowanie nim i wykonywanie innych czynności związanych z prowadzeniem. Występek ten ma charakter umyślny – do jego popełnienia niezbędne jest przypisanie sprawcy zamiaru bezpośredniego w zakresie prowadzenia pojazdu oraz co najmniej zamiaru ewentualnego w zakresie pozostawania w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Oznacza to, że sprawca powinien mieć świadomość tego, że znajduje się w takim stanie.

Zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg/l albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączających. Oskarżony jest osobą pełnoletnią, miał pełną zdolność

rozpoznawania czynu i kierowania swoim postępowaniem. Oskarżony wiedział, że spożywał poprzedniego dnia alkohol i to w znacznej ilości, znał działanie alkoholu na organizm człowieka, był świadomy, że prowadzenie samochodu po spożyciu alkoholu jest zabronione.

W tym miejscu podkreślić należy, że Sąd zmodyfikował opis czynu i jego kwalifikację prawną stosowanie do ustaleń poczynionych w toku postępowania dowodowego. Prokurator zarzucił oskarżonemu popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 178a § 4 kk mając na uwadze widniejące w karcie karnej z dnia 11.06.2015r. (k. 25) uprzednie skazanie oskarżonego za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Nie mniej jednak Sąd dokonując analizy akt sprawy VIIIK 263/05 doszedł do niebudzących wątpliwości wniosków, że skazanie oskarżonego wyrokiem z dnia 28 września 2005r. uległo zatarciu z upływem dnia (...)

Wyrokiem powyższym K. J. został skazany za czyn z art. 178a § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Nadto Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, na poczet którego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia (...) do dnia (...) a także orzekł świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł na wskazany cel społeczny. Wyrok uprawomocnił się w dniu (...) Jak wynika z pisma Starostwa Powiatowego w P., środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wobec oskarżonego był wykonywany w okresie od (...) do (...) Świadczenie pieniężne natomiast oskarżony uiścił na rzecz wskazanego w wyroku stowarzyszenia w dniu (...) Zgodnie z art. 76 § 1 kk skazanie ulega zatarciu z mocy prawa po upływie 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, przy czym jeżeli wobec skazanego orzeczono środek karny zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem jego wykonania (art. 76 § 2 kk). Wobec zatem wykonania środków karnych przed upływem okresu próby zatarcie skazania oskarżonego w sprawie VIIIK 263/05 uległo we wskazanym już wyżej terminie, a zatem w dacie (...) oskarżony było osobą niekaraną.

Przestępstwo ujęte w art. 178a § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Oskarżony w toku rozprawy głównej, w trybie art. 387 § 1 k.p.k., złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy w całości i o wymierzenie kary 10 miesięcy ograniczenia wolności poprzez dokonywanie potrąceń wynagrodzenia w wysokości 15 %, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 złotych.

Sąd uznając, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte, uwzględnił wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego i orzeczenie zawnioskowanej kary i środków karnych. Zdaniem Sądu orzeczona kara jest adekwatna do popełnionego przez oskarżonego czynu.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę i uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości będzie dla oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 k.k. kara 10 miesięcy ograniczenia wolności. Z uwagi na charakter pracy oskarżonego, który zatrudniony jest w systemie trzymianowym i często dostaje rozkład godzinowy pracy z dnia na dzień, a także pracuje w godzinach nadliczbowych oraz zlecane są mu wyjazdy, Sąd podzielił argumentację obrony, że bardziej zasadna będzie kara ograniczenia wolności w formie potrąceń wynagrodzenia oskarżonego, niż praca na cele społeczne. Wynagrodzenie oskarżonego netto miesięcznie wynosi ok. 2800 zł.

Sąd orzekając o karze baczyl by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, tzn. by nie była ona jedynie odwetem lecz sprawiedliwą odpłatą za popełnione przestępstwo. Zważyć wypada, iż oskarżony wsiadł za kierownicę samochodu nie bezpośrednio po spożyciu alkoholu, ale kilka godzin później. W organizmie oskarżonego, jak wynika z badania wykonanego godzinę po dwóch pierwszych badaniach, alkohol był w fazie eliminacji. Orzeczona kara jest zatem nie tylko zgodna z wnioskiem oskarżonego, ale jest także adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości

popelnionego przezeń czynu. Sąd jest jednocześnie przekonany, że wymierzona kara realizuje dyrektywy zarówno indywidualne jak i ogólnoprewencyjne, należycie kształtując świadomość prawną sprawcy jak i całego społeczeństwa, stanowiąc bodziec do respektowania podstawowych reguł porządku prawnego i chronionych przez prawo wartości. Oskarżony uzyskując co miesiąc stosownie niższe wynagrodzenie w sposób realny odczuje dolegliwość kary i nieopłacalność popelnienia przestępstw, co, w ocenie Sądu, powstrzyma go od kolejnych naruszeń prawa karnego, a zwłaszcza prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował uprzednią niekaralność oskarżonego (k. 40), przyznanie się oskarżonego do winy oraz wykazaną przez niego skruchę, a także prawidłową postawę po popelnieniu czynu zabronionego. Obciążający natomiast wpływ, na wymiar kary miała okoliczność, iż K. J. prowadził pojazd mechaniczny jedną z głównych arterii W. mając dość wysoki stopień nietrzeźwości (stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu dwukrotnie wyższe od granicy wskazanej art. 115 § 16 pkt 2 k.k.).

Sąd wymierzył oskarżonemu karę ograniczenia wolności przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk uznając, że przepisy kodeksu karnego określające karę ograniczenia wolności w brzmieniu obowiązującym w dacie popelnienia przestępstwa przez oskarżonego były dla niego względniejsze. Przepis bowiem art. 34 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. przewidywał wymiar kary ograniczenia wolności od miesiąca do 12 miesięcy. Obecnie zaś obowiązujący art. 34 § 1 kk podwyższa górną granicę kary ograniczenia wolności do lat 2.

W tym miejscu należy przywołać stanowisko Sądu Apelacyjnego w Krakowie zawarte w wyroku z dnia 8 marca 2001r. (II AKa 11/01, KZS 2001/3/36, Prok.i Pr.-wkl. 2002/2/11) w którym Sąd ten uznał, że dla oceny względności ustawy nie jest prawidłowe oznaczanie kary sprawiedliwej, a w dalszej kolejności badanie, czy kara ta mieści się w granicach sankcji nowej ustawy. Taka metoda stanowi odwrócenie logicznego porządku działania. Skoro karę wymierza się w granicach sankcji ustawowej, to najpierw należy znać te granice, więc wybrać ustawę, która oznacza sankcję, a dopiero następnie wymierzać karę mieszczącą się w jej granicach. Ocena względności ustaw polega na zbadaniu, jakie są granice sankcji we wszystkich aspektach wymiaru kary." Ustalenie zatem tego, która ustawa jest względniejsza dla sprawcy, może być dokonane jedynie w ten sposób, że sąd rozważy, jaką karę wymierzyłby za przypisany czyn na podstawie nowego prawa, jaką zaś na podstawie prawa poprzednio obowiązującego.

Konsekwencją zastosowania wobec oskarżonego przepisów ustawy obowiązujących do dnia 1 lipca 2015r. było wymierzenie kary i środka karnego również na podstawie przepisów poprzednio obowiązujących. Sąd zobowiązany był bowiem do całościowego zastosowania tylko jednej z konkurencyjnych ustaw tj. tej, która in concreto jest względniejsza dla sprawcy (zob. wyrok SN z 4 stycznia 2002 r., II KKN 303/99, Prok. i Pr. 2002, z. 9, s. 6).

Sąd orzekł zatem wobec oskarżonego na podstawie art. 42 § 2 kk obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na minimalny okres 3 lat.

Przy określaniu czasu tego środka Sąd miał na uwadze okoliczności dotyczące wymiaru kary wcześniej omówione oraz stopień niebezpieczeństwa dla ruchu drogowego, jaki oskarżony przedstawiał na tle konkretnych okoliczności przypisanego mu czynu. Nie mniej Sąd miał na względzie również to, że w dacie wyrokowania oskarżony był osobą niekaraną. Wylimitowanie go zatem na okres trzech lat z ruchu drogowego będzie wystarczające do osiągnięcia celów kary tym bardziej, że oskarżony ma obecnie świadomość, iż kolejne skazanie za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości będzie się dla niego wiązało z orzeczeniem zakazu dożywotnio.

Dolegliwość orzeczonego środka karnego uświadomi oskarżonemu potrzebę przestrzegania zasad ruchu drogowego przy prowadzeniu pojazdów mechanicznych, a zwłaszcza zachowania trzeźwości i zagrożeń jakie wiążą się ze złamaniem tej zasady.

Na podstawie art. art. 49 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd miał tu na uwadze zarówno treść wniosku w trybie art. 387 § 1 k.p.k., jak również charakter czynu oskarżonego. Orzeczenie świadczenia pieniężnego było wobec oskarżonego obligatoryjne z uwagi na brzmienie przepisu art. 49 § 2 kk obowiązującego w dacie czynu zarzucanego oskarżonemu. Orzeczenie środka karnego w kwocie 5000 zł będzie realną, a nie iluzoryczną, dolegliwością dla

oskarżonego i wzmocni wychowawczy oraz zapobiegawczy cel kary, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej.

Ponadto, zgodnie z art. 63 § 2 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okres faktycznego zatrzymania mu dokumentu prawa jazdy w sprawie, tj. w okresie od (...) do dnia (...)

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w kwocie 70 zł, na które składają się koszty doręczeń oraz karty karnej, a także opłatę od wymierzonej mu kary w kwocie 180 zł.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.